

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ІЗ ЗАСОБАМИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

ТЕРЕЩУК Олександр Дмитрович - кандидат юридичних наук, Начальник ГУ МВС України в м.Києві, генерал-майор міліції

В статті визначаються та характеризуються форми, принципи, функції та методи організації взаємодії органів внутрішніх справ з засобами масової інформації, а також пропонуються рекомендації по їх удосконаленню.

Ключові слова: Органи внутрішніх справ, засоби масової інформації, форми організації взаємодії ОВС зі ЗМІ, принципи організації взаємодії ОВС зі ЗМІ, функції та методи організації взаємодії ОВС зі ЗМІ.

Постановка проблеми

На нинішньому етапі демократизації сучасного суспільства, підвищенні вагомості інститутів громадськості у суспільному процесі різко зростає роль, а разом з тим і потенційні можливості засобів масової інформації. Причиною цього стало не лише зростання науково-технічного прогресу, а й закономірності соціального суспільства. Ефективне соціальне управління всіх галузей суспільного життя нині неможливе без налагодженої чіткої взаємодії органів публічної влади, державних, правоохоронних органів із засобами масової інформації. Співпраця з ними є фактором оптимізації соціального управління. Органи внутрішніх справ і ЗМІ функціонують в одному соціальному середовищі. Виконуючи різні функції і маючи різну природу, вони покликані служити суспільним інтересам. Важливість взаємодії органів внутрішніх справ із ЗМІ зумовлена тим, що висвітлення діяльності ОВС має значний вплив на

формування громадської думки про систему МВС у цілому, і про кожного її працівника, зокрема.

Актуальність теми обумовлена і тим, що інформаційна взаємодія мас-медіа та органів виконавчої влади у державному управлінні сприяє реалізації Конституції України, законів та інших нормативно-правових актів. Крім цього, слід враховувати, що мас-медіа є одним з найоперативніших та в цілому об'єктивним джерелом одержання правової та іншої соціально значущої інформації, в тому числі й щодо діяльності ОВС.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Спеціальні комплексні дослідження, присвячені цьому питанню, відсутні, однак значна кількість вчених займалась вивченням особливостей взаємодії суспільно-правових інституцій у реалізації державних функцій; зокрема, виділяються праці В.Б. Авер'янова, С.С. Алексєєва, О.М. Бандурки, О.В. Джафарової, Д.Г. Заброди, Я.Ю. Кондратьєва, О.В. Негодченка, О.Ф. Скакун, О.І. Остапенка, В.П. Петкова, В.М. Плшкіна, О.Г. Фролової, В.К. Шкарупи, А.М. Шульги та ін.

Окремі питання процесу формування громадської думки про діяльність органів внутрішніх справ засобами масової інформації досліджували С.Г. Братель, О.С. Денисова, І.Д. Казанчук, Ю.О. Легеза, П.В. Макушев, О.А. Порфімович та ін.

Мета статті

Метою цієї статті є визначення шляхів підвищення ефективності взаємодії ЗМІ та ОВС у процесі розбудови демократичного суспільства, що стало можливим завдяки дослідженню існуючих форм, принципів та методів організації такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу

Як засвідчує практика взаємовідносин міліції зі ЗМІ, ці взаємовідносини не завжди є простими та конструктивними. Це пояснюється тим, що журналісти, у гонитві за сенсацією, «смаженими» фактами, які найбільше привертають увагу читача, чи глядача, намагаються таким чином викликати інтерес обивателів до свої друкованих видань чи каналів теле- радіомовлення. Часто в своїх матеріалах подають не об'єктивну позитивну інформацію, акцентують увагу на негативних явищах (корупції, хабарництві, службовій невідповідності тощо), яка викликає інтерес у громадськості та обумовлює низький рівень довіри громадськості до міліції.

Засоби масової інформації мають величезні можливості у формуванні іміджу міліції, окремих її служб та працівників. Резонансність розслідуваних злочинів та громадська думка щодо діяльності органів внутрішніх справ значною мірою залежить від позиції авторів публікацій та спрямування самих видань, чи теле-радіоканалів. Особливої актуалізації ця проблема набуває саме зараз, коли до основних напрямків нової концепції діяльності органів МВС віднесено запровадження нових критеріїв оцінки діяльності правоохоронців залежно від громадської думки. Останнім часом багато юристів, вчених і практиків приходять висновку, що тільки тісні науково обґрунтовані зв'язки із засобами масової інформації можуть різко покращити напрямки діяльності органів внутрішніх справ, економічно та раціонально використовувати їх інтелектуальні й матеріальні ресурси. Це, в свою чергу, пояснюється тим, що деякі традиційні засоби боротьби з правопорушеннями в сучасних умовах втратили свою ефективність, разом з тим засоби масової інформації можуть бути широко використані у форму-

ванні громадської думки, в соціальній профілактиці правопорушень, правовому вихованні, у процесі розслідування й розкриття злочинів. Слід також зазначити й те, що взаємодія органів внутрішніх справ із засобами масової інформації пов'язана з реалізацією принципу гласності, оскільки ЗМІ саме і є засобами гласності, а їх вплив розрахований на широкі маси громадськості.

Виходячи з вище сказаного, взаємодію засобів масової інформації з органами внутрішніх справ слід розглядати як комплекс заходів, форм, методів взаємовпливу на суспільну свідомість, метою реалізації яких є, з одного боку, забезпечення виконання правоохоронної функції держави, а з іншого – формування позитивного іміджу української міліції. При цьому слід мати на увазі, що інформаційні матеріали, які містяться у ЗМІ є різновидом документів, аналіз яких може надати інформацію про ставлення громадськості до ОВС; основні проблеми, які виникають в процесі взаємодії міліції з громадськістю; існуючі в свідомості населення та працівників ОВС стереотипи щодо один одного; цінності та інтереси різних верств населення.

Досягнення високого рівня ефективної взаємодії ОВС зі ЗМІ можливе лише за умови високопрофесійного застосування на практиці всієї повноти існуючих форм, принципів та методів організації такої взаємодії. Оскільки взаємодія органів внутрішніх справ із засобами масової інформації відбувається у певних формах, доречним в аспекті нашого дослідження найперше зупинитися на виявленні значення цього терміну сутності форм взаємодії міліції з засобами масової інформації. Слово «форма» має кілька значень та використовується в різних сферах людської діяльності, це – зовнішній вид, зовнішній обрис; устрій, структура будь-чого, система організації [1, с. 536].

В багатьох дослідженнях щодо форм взаємодії органів та підрозділів внутрішніх справ з засобами масової інформації автори практично одностайні в своїх визначеннях. Найбільш повно та аргументовано, на нашу думку є визначення С. Л. Недова, який до найзагальніших форм взаємодії ОВС зі ЗМІ відносить: спільну підготовку тематики ін-

формаційних матеріалів; спільну підготовку та подання до відповідних державних органів узагальненої інформації про стан криміногенної ситуації, пропозицій про заходи щодо її поліпшення; взаємне інформування про виявлені причини та умови, що сприяють вчиненню злочинів та інших правопорушень; акредитацію ЗМІ при органах внутрішніх справ; відкриття нових тематичних сторінок, розділів, постійних рубрик тощо, спрямованих на інформування населення про діяльність органів внутрішніх справ; забезпечення своєчасного та об'єктивного реагування на критичні виступи у пресі (у разі необхідності – спростування, у разі підтвердження – інформування про вжиті заходи); визначення довготермінової тематики та графіків публікацій органів внутрішніх справ у ЗМІ; спільне проведення брифінгів, «круглих столів», теледебатів тощо, у тому числі в прямому ефірі за участі керівних працівників органів внутрішніх справ з актуальних питань правоохоронної діяльності; підготовку спільних із редакціями та власних самостійних спеціальних радіопрограм та телепередач із правоохоронної тематики; організацію інтерв'ю з посадовими особами органів внутрішніх справ у прямому ефірі; забезпечення своєчасного розгляду запитів від засобів масової інформації; консультування журналістів та інших працівників мас-медіа; спільне проведення періодичних соціологічних досліджень громадської думки про діяльність органів внутрішніх справ; періодичне давання публічних відповідей на запитання громадян через засоби масової інформації [2, с. 114].

Схожу інтерпретацію форм взаємодії міліції зі ЗМІ ми бачимо і в роботі С. Г. Брателя, який доповнює перелік форм проведення спільних благодійних акцій та підтримкою у судових позовах [3], з чим варто погодитися.

Щодо форм взаємодії ОВС зі ЗМІ, то до їх числа варто також віднести й такі форми, як проведення спільних рейдів, або ж участь у рейдах міліції журналістів та знімальних груп телебачення, залучення до наповнення відомчих видань та сайтів і порталів ОВС професійних журналістів, включення до опергруп працівників ЗМІ, спільна робо-

та виїзних редакцій та виїзних громадських приймалень ОВС, соціальна реклама правоохоронної діяльності ОВС, як це відбувається на практиці.

Для того, щоб уможливити системний аналіз і обґрунтування численних форм взаємодії ОВС зі ЗМІ, спростити вироблення практичних рекомендацій щодо їх реалізації, необхідно, на нашу думку, привести всі ці форми до певної системи та закріпити їх у нормативних актах. Відповідно, ми пропонуємо наступне бачення систематизації узагальнених форм взаємодії органів внутрішніх справ з засобами масової інформації: 1) проведення брифінгів (прес-конференцій); 2) висвітлення виступів працівників органів внутрішніх справ; 3) формування громадської думки; 4) підготовка інформаційних матеріалів (заміток, звітів, репортажів); 5) підготовка та розміщення в засобах масової інформації соціальної реклами правоохоронної діяльності ОВС; 6) підготовка прес-релізів; 7) проведення інтерв'ю; 8) проведення сеансів телефонного зв'язку «гаряча лінія»; 9) проведення засідань «круглого столу»; 10) реагування на виступи в ЗМІ з проблемних питань діяльності органів внутрішніх справ; 11) розгляд звернень (запитів) від засобів масової інформації; 12) проведення консультацій.

Комплексний механізм управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації представляє собою сукупність принципів, функцій та методів управління. Його основне призначення на думку О. А. Машкова та Н. Р. Нижник, полягає у «формуванні й посиленні організаційного потенціалу суб'єктів управління як складової частини системи управління» [4, с. 39]. З вищевикладеного випливає, що механізм управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації доцільно розглядати через принципи, функції та методи управління.

Термін «принципи» означає – «основні вихідні положення якої-небудь наукової системи» [5, с. 714]. У науковій літературі під принципами управління розуміють вихідні, основні правила, керівні настанови, норми діяльності, що застосовуються для організації системи, управління загальними

процесами [6, с. 67]; основоположні ідеї, відповідно до яких повинен бути побудований та функціонувати апарат, що здійснює державне управління [7, с. 5-16]; відображення у свідомості людей об'єктивної сутності відповідного явища [8, с. 34]; основні положення, які відображають пізнані та засвоєні людиною об'єктивні закони та закономірності, котрими керуються органи управління в процесі створення і функціонування соціальних систем управління [9, с. 109].

На основі принципів організується процес управління, тобто науково обгрунтоване впровадження дій для здійснення управлінських функцій, вибору методів і прийомів управлінського впливу. Принципи управління забезпечують інтеграцію окремих видів управлінської діяльності в різних підрозділах системи управління, взаємну їх погодженість і загальне спрямування на реалізацію поставлених цілей. На основі принципів управління створюється єдиний комплекс управлінської діяльності. Принципи, як найважливіша ланка механізму управління синтезують у собі соціальні закони і конкретні підходи до їхньої реалізації на практиці [10, с. 76].

Особливої уваги в аспекті нашого дослідження заслуговують дослідження та висновки Г. В. Атаманчука, О. М. Бандурки, Н. Р. Нижник, В. М. Плішкіна. Якщо Г. В. Атаманчук принципи державного управління поділяє на такі види, як: а) структурно-цільові, що відображають закономірності, відносини і взаємозв'язки раціональної побудови «дерева» цілей державного управління; б) структурно-функціональні, що характеризують закономірності, відносини і взаємозв'язки побудови функціональної структури державного управління; в) структурно-організаційні, пов'язані із закономірностями, відносинами й взаємозв'язками побудови організаційної структури державного управління; г) структурно-процесуальні, які дають уявлення про основні (визначальні) закономірності, відносини і взаємозв'язки раціонального і ефективного ведення управлінської діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування [11, с. 92], то в дослідженні О. М. Бандурки принципи управління, виокремлюються, як

загальні принципи, тобто ті правила поведінки, якими мають керуватися всі суб'єкти управління незалежно від свого статусу, та принципи управління на рівні галузі (галузеві принципи) або на статусному рівні – інституційному, організаційному, груповому [6, с. 32].

Н. Р. Нижник визначає такі групи принципів: суспільно-політичні, структурні та принципи державно-управлінської діяльності [4, с. 10-11]. В. М. Плішкін, у свою чергу, поділяв принципи управління на загальні та спеціальні (організаційно-технологічні): принципи побудови систем управління й принципи здійснення процесу управління [9, с. 14].

Повноцінне розкриття змісту і потенціалу будь-якого принципу управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації можливе лише в рамках і з врахуванням його системних залежностей. Отож, принципи управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації варто поділити на дві групи: загальні і спеціальні. Так, загальні принципи мають основоположний характер, відображають основні закономірності управління, забезпечують гармонію, узгодженість і рівновагу у цьому процесі [12, с. 12]. До загальних принципів управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації доцільно віднести принципи науковості, правової упорядкованості, системності, законності, об'єктивності, гласності, відповідальності. Принципи управління взаємодією ОВС зі ЗМІ є похідними від загальних принципів управління, які на достатньо високому методологічному рівні розроблені фахівцями теорії управління. До них, зокрема, відносяться принципи: єдності, централізації, територіально-галузевий, функціональний, ієрархічності, зонально-предметний, комплексної достатності, мінімізації ієрархії, оптимальності, компетентності, комбінування, раціональності. Принципи управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації є системою, в якій вони взаємопов'язані та взаємозалежні і порушення одного з них може призвести до порушення інших.

Безсумнівно, в удосконаленні організації взаємодії ОВС з засобами масової інформації велике значення мають науково обґрунтовані форми та принципи взаємодії цих суб'єктів, а також їх практичне застосування в процесі спільних дій. Та не менш важливими в підвищенні взаємодії органів внутрішніх справ зі ЗМІ є і функції управлінських апаратів, їх наукове обґрунтування та визначення.

«Функція» – термін, що має багато значень: функція (робота) – робота, здійснювана органом, організмом; роль, значення чого-небудь; функція (математика) – закон залежності однієї величини від іншої; функція (філософія) – обов'язок, коло діяльності. Соціальна функція – використання того чи іншого механізму соціальних взаємодій для досягнення певної мети або реалізації певних цінностей [13].

У найзагальнішому розумінні функція означає обов'язок, призначення, коло діяльності, працю, виконання, діяльність тощо [14, с. 794]. На думку, багатьох вчених-управлінців, функції управління – це найбільш опрацьований чинник управління, найбільш стійка та постійна категорія, що, як правило, закріплюється в нормативних актах. У функціях проявляються як цілі, так і завдання управління, а також через них здійснюється вплив на суб'єкт та об'єкт управління. Функціям управління належить провідна роль у формуванні організаційних структур системи управління, оскільки організаційна структура управління соціальною системою – це її внутрішній устрій (будова), що включає склад взаємопов'язаних та взаємодіючих структурних підрозділів (посадових осіб), між якими у певному порядку розподілені функції та повноваження, а також відповідальність за результати їх виконання [15, с. 7].

В. Б. Авер'янов, наприклад, стверджує, що класифікація функцій управління має виглядати наступним чином: а) загальні або основні функції; б) спеціальні чи спеціалізовані функції, які відображають специфіку конкретного суб'єкта управління або керованого об'єкта; в) допоміжні або обслуговуючі функції, які обслуговують виконання загальних і спеціальних функцій [16, с. 148]. Ю. П.

Аверін та І. М. Слепніков виділяють дві групи функцій: соціально-цільові та соціально-організаційні. До соціально-цільових функцій вчені відносять: соціально-економічні, соціально-політичні, духовно-політичні і власне соціальні [17, с. 89]. На думку О. М. Бандурки, за ознакою призначення функції управління можна класифікувати на цільові та організаційні [6, с. 9-20]. В. М. Плішкін розрізняє пізнавально-програмуєчі та організаційно-регулюєчі функції [9, с. 91]. У свою чергу В. С. Четверіков та В. В. Четверіков функції, що здійснюються суб'єктами управління, розподіляють на основні та забезпечувальні [18, с. 11].

Так, маючи можливість та інструменти для охоплення своїм впливом великого, практично необмеженого кола осіб, ЗМІ у суспільстві виконують певні властиві їм функції: а) інформаційну; б) просвітницьку; в) виховну; г) регулятивну; д) гедоністичну [19, с.48].

Інформаційна функція допомагає органам внутрішніх справ України в організації і формуванні громадської думки про діяльність ОВС, просвітницька – в реалізації цілей правової пропаганди; виховна – у формуванні правосвідомості, збільшенні соціально-правової активності мас; регулятивна – забезпечує нормативне закріплення взаємовідносин між ОВС та засобами масової інформації. Гедоністичну функцію органи внутрішніх справ використовують для максимально повного засвоєння інформації, яка передається.

Не є однозначними й визначення вчених-управлінців щодо функцій управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації. На нашу думку, такі функції відносяться до категорії організаційних, тобто тих, що створюють, координують, упорядковують, систематизують, оптимізують і підтримують спільну діяльність органів і підрозділів внутрішніх справ та засобів масової інформації, кожного працівника як органів внутрішніх справ, так і ЗМІ у досягненні спільної для всіх мети – формування позитивної громадської думки про діяльність міліції.

До них, варто віднести: прогнозування, регулювання, планування, контроль, ор-

ганізацію, раціоналізацію. Визначальною, такою, що повинна створити гарантії певної ефективності управлінського рішення є функція прогнозування. Як управлінська функція прогнозування є напрямом діяльності, спрямованим на одержання й обробку інформації про майбутній можливий стан організації взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації, що завершується формулюванням прогнозу щодо виникнення, розвитку та припинення існування тих чи інших управлінських ситуацій.

Функція регулювання є, по суті, організаторською діяльністю його суб'єкта. Вона полягає в організації і налагодженні повсякденної роботи підрозділів та працівників, у забезпеченні взаємодії структурних ланок, а також у навчанні та вихованні кадрів.

Здійснення функції планування спрямоване на виконання різноманітних завдань, пов'язаних з перспективним, поточним, оперативним плануванням, розробленням спеціальних планових документів, які враховують особливості розвитку керованої системи, забезпечують організаційну упорядкованість, послідовність і погодженість дій, раціональний розподіл сил і засобів тощо.

В аспекті взаємодії ОВС зі ЗМІ функція контролю є функцією загального процесу управління та елементом організаційної роботи, що дозволяють задіяти систему спостереження та перевірки відповідності процесу функціонування об'єкта прийнятим управлінським рішенням, виявляти результати впливу суб'єкта на об'єкт; фіксувати відхилення від вимог управлінських рішень і прийнятих принципів організації та регулювання.

Гарантом упорядкованості взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації є організація, як функція управління. Мета її реалізації полягає у забезпеченні всього комплексу організаційних відносин, необхідних для ефективного функціонування системи управління. Організаційна функція спрямована на об'єднання людей, матеріальних, фінансових та інших ресурсів у систему таким чином, щоб організація могла виконувати свої плани і тим самим досягати своєї мети.

До цілей функція раціоналізації управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації належить формування керованої та керуваної систем, тобто, забезпечення динамічної рівноваги внутрішніх процесів системи і її упорядкування. Завдання раціоналізації управління визначаються за допомогою сукупності засобів, які підбираються з урахуванням специфіки об'єкта чи процесу, що організується. Слід зазначити, що всі аспекти організації мають потребу у певній нормативній базі. Причому поняття це охоплює не тільки норми витрат ресурсів, а і правила, розпорядження та інші нормативні акти, за допомогою яких формуються і закріплюються необхідні для нормального функціонування системи організаційні відносини [20, с. 113].

Раціоналізація управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації передбачає також створення сприятливих умов для виконання сторонами, які взаємодіють, функціональних обов'язків, що досягається за допомогою створення та застосування системи стимулів і санкцій, які підвищують матеріальну та моральну зацікавленість працівників у досягненні необхідних результатів [2, с. 151].

У низці елементів механізму управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації заключним можна назвати такий елемент, як методи організації взаємодії ОВС зі ЗМІ.

З точки зору етимології, «метод – це прийом чи система прийомів, що застосовуються в якій-небудь галузі діяльності» [21, с. 522].

У теорії управління методи тлумачаться як сукупність прийомів діяльності та як способи здійснення організуючого впливу у відносинах між суб'єктами і об'єктами управління. В управлінській діяльності методи покликані забезпечувати такий склад і зміст прийомів, операцій і процедур у ході її здійснення, такий порядок взаємодії людей, який, з одного боку, забезпечив би професійну, організаційно-технічну обґрунтованість рішення, а з іншого, – максимально враховував би інтереси людей та організацій, які будуть його реалізувати [6, с. 37]. В юридичній літературі зустрічається й інше

трагування визначення методів управління – як сукупності прийомів, операцій і процедур підготовки та прийняття, організації та контролю виконання управлінських рішень, які приймаються учасниками управлінського процесу [22].

На всіх етапах управлінського процесу прийнято виділяти чотири загальні групи методів: підготовки, прийняття, організації й контролю за виконанням управлінських рішень. За характером впливу на виконавців розрізняють чотири основні типи методів управління: економічні, організаційно-розпорядчі, правові й соціально-психологічні. Виділяють також методи прямого (безпосереднього) та непрямого (опосередкованого) впливу (наприклад, адміністративні, матеріального і морального стимулювання праці тощо). На практиці здебільшого використовується відповідна комбінація методів, яка забезпечує комплексність управлінського впливу [2, с. 152].

Наріжним каменем управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації називають адміністративний метод, під яким розуміються способи та прийоми безпосереднього і цілеспрямованого впливу посадових осіб на підставі закріпленої за ними компетенції у встановлених межах та відповідній формі на об'єкти управління [8, с. 146]. Він здебільшого пов'язаний з адміністративно-правовою формою діяльності, якою є правові акти управління, організаційно-розпорядчі заходи, засоби стимулювання і правового примусу, контроль та інше.

Адміністративно-правова наука адміністративні методи поділяє на: зобов'язуючі, уповноважуючі, заохочуючі, забороняючі, імперативні, делегуючі, рекомендаційні, диспозитивні [9, с. 145-146].

Підсумовуючи вищевикладене дослідження комплексного механізму управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації, який утворюється з таких його елементів, як форми, принципи, функції та методи управління, що у сукупності покликані формувати й зміцнювати організаційний потенціал суб'єктів управління, слід відзначити, що ефективність взаємодії ОВС зі ЗМІ значною мірою залежить

від науково обґрунтованого використання на практиці їх координуючих та забезпечуючих можливостей, цілеспрямованого, організуючого впливу на об'єкт управління.

В сенсі практичного застосування комплексного механізму управління взаємодією органів внутрішніх справ із засобами масової інформації варто також наголосити на необхідності знання та використання всіх елементів цього механізму працівниками департаменту громадських зв'язків та відділів громадських зв'язків. Від їх професіоналізму, повноти володіння усім спектром форм, принципів, функцій та методів організації взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації залежить формування громадської думки про діяльність ОВС, імідж всієї системи міліції та кожного її представника. В той же час можна, на жаль, констатувати, що в Україні практично відсутня ціленаправлена підготовка для органів внутрішніх справ фахівців по роботі з громадськістю, іміджмейкерів, правників-журналістів, спеціалістів для роботи в відділах по зв'язках з громадськістю.

На часі сьогодні, і це однозначно диктують процеси поглиблення демократизації в країні, підготовка для системи МВС, як і для інших правоохоронних органів, кваліфікованих фахівців з питань комунікації з громадськістю, взаємодії з органами державного управління та органами самоврядування. Це докорінно має змінити нинішню ситуацію по організації роботи ВГЗ з населенням та пресою, коли до виконання покладених на ці відділи завдань залучаються оперативні працівники, які мають значний досвід роботи у своїх сферах, проте лише на практиці опановують ази підготовки матеріалів для ЗМІ, організації брифінгів, пресконференцій і т.п. Міліції сьогодні потрібні такі фахівці, котрі б мали рівнозначну підготовку і юридичну, і журналістську, і іміджмейкерську.

Література:

1. Словарь иностранных слов / [сост. И. М. Суслова]. – М. : Книга, 1987.-711 с.
2. Недов С. Л. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації : дис. ... канд.

АНОТАЦІЯ

У статті визначаються та характеризуються форми, принципи, функції та методи організації взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації, а також запропоновані рекомендації щодо їх удосконалення.

юрид. наук : 12.00.07 / Недов Сергій Леонідович; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. – Дніпропетровськ, 2009. – 196 с.

3. Братель С. Г. Громадський контроль за діяльністю міліції 2007 р. [Електронний ресурс] : дис. ... кандидата юридичних наук : 12.00.07 / Братель Сергій Григорович. – Київський національний університет внутрішніх справ; Київ, 2007. – 269 с. – Режим доступу : <http://studrada.com.ua/content/33> . – Назва з екрана.

4. Нижник Н. Р. Системний підхід в організації державного управління / Н. Р. Нижник, О. А. Машков. – К. : Вид-во УАДУ, 1998. – 160 с.

5. Новий тлумачний словник української мови : у 4 т. / [укл. В. Яременко, О. Сліпущко та ін.]. – К. : Вид-во «Аконіт», 1999. – Т. III : ОБЕ-РОБ. – 1999. – 927 с.

6. Бандурка О. М. Управління в органах внутрішніх справ України : [підручник] / О. М. Бандурка – Х. : Ун-т внутр. справ, 1998. – 480 с.

7. Концепція реформи адміністративного права (проект) // Адміністративне право України : навч.-метод. посіб. / [С. В. Ківалов, Л. Р. Біла.]. – Одеса : Юридична думка, 2001. – С. 240 – 301.

8. Основин В. С. Основи науки соціального управління / В. С. Основин – Воронеж : Изд-во Воронежского ун-та, 1971. – 260 с.

9. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : [підручник] / В. М. Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : НАВСУ, 1999. – 702 с.

10. Авдонин В. С. Правоохранительные органы : [учебное пособ. для юрид. вузов] / В. С. Авдонин, Е. А. Карпов, А. Б. Науменко / [отв. ред. Г. В. Дроздов]. – М. : Новый юрист, 1997. – 112 с. – (Сборник схем).

SUMMARY

The article identified and characterized forms, principles, functions and methods of interaction between Police and Media, but also proposed recommendations for their improvement.

11. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления: [курс лекций] / Г. В. Атаманчук. – М. : Юрид. лит., 1997. – 400 с.

12. Афанасьев В. Г. Научное управление обществом (Опыт системного исследования) / В. Г. Афанасьев – М. : Политиздат, 1973. – 392 с.

13. Вікіпедія : вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki> : Назва з екрана.

14. Ожегов С. И. Словарь русского языка / С. И. Ожегов; [под ред. Н. Ю. Шведовой]. – М. : Рус. яз., 1986. – 797 с.

15. Штанько А. Ф. Вопросы теории и практики руководства горрайотделами внутренних дел : [практ. пособие] / А. Ф. Штанько, Л. И. Громовенко. – К. : НАВСУ, 1997. – 59 с.

16. Малиновський В. Я. Державне управління : навчальний посібник / В. Я. Малиновський. – Луцьк : Вежа, 2000. – 558 с.

17. Слепніков І. М. Основи теорії соціального управління / І. М. Слепніков, Ю. П. Аверин. – М. : Юрид. лит., 1990. – 243 с.

18. Четвериков В. С. Основи управління в органах внутренних дел : [учебное пособие]. / В. С. Четвериков, В. В. Четвериков. – М. : Новый Юрист, 1997. – 128 с.

19. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : [посібник для студентів спеціальності «Правознавство»] / П. М. Рабінович. – К., 1994. – 236 с.

20. Омаров А. М. Социальное управление : некоторые вопросы теории и практики / А. М. Омаров. – М. : Мысль, 1980. – 269 с.

21. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. В. Т. Бусей]. – Ірпінь : Перун, 2002. – 1440 с.

22. Сущенко В. Д. Сучасний процес управління в органах внутрішніх справ : [монографічне дослідження] / В. Д. Сущенко, С. В. Присяжний, О. І. Коваленко. – К. : НАВСУ, 1999. – 352 с.